

שאלו שרופה באש לשלום אבליו. המתאווים שכון בחצר זבוליו:
 השואפים בעפר ארץ והכואבים המשתוממים עלי מוקד גליליו:
 הולכים חשכים ואין נוגה וקווים לאור יומם אשר יזרח עליהם ועליו:
 ושלום אנוש נאנח בוכה בלב נשבר תמיד מקונן עלי צירי חבליה:
 ויתאונן כתנים ובנות יענה ויקרא מספד מר בגליליו:
 איכה נתונה באש אוכלה תאוכל באש בשר ולא נכוו זרים בגליליו:
 ופני פרחי הלא כיסו חרוליו:
 תשב ברוב גאוה לשפוט בני אל בכל המשפטים ותביא בפליליו:
 עוד תגזור לשרוף דת אש וחוקים ולכן אשרי שישלם לך גמוליו:
 צורי בלפיד ואש הלבועבור זה נתנך כי באחריתך תלהט אש בשוליו:
 סיני העל כן בך בחר אל-הים ומאס בגדולים וזרח בגבוליו:
 להיות למופת לדת כי תתמעט ותרד מכבודה והן אמשול משליו:
 משל למלך אשר בכה למשתה בנו צפה אשר יגווע כן את במיליו:
 תחת מעיל תיתכס סיני לבושך בשק תעטה לבוש אלמנות תחליף שמליו:
 אוריד דמעות עדי יהיו כנחל ויגיעו לקברות שני שרי אציליו:
 משה ואהרן בהור ההר ואשאל למה נשרפו גליליו:
 חודש שלישי והוקשר הרביעי להשחית חמדתך וכל יופי כליליו:
 גדע ללוחות ועוד שינה באיוולתו לשרוף באש דת, הוזה תשלום כפליו:
 אתמה לנפשי איך יערב לחכי אכול אחרי ראותי,
 אשר אספו שלליו אל תוך רחובה כנידחת ושרפו שלל עליון, אשר תמאס לבא קהליו:
 לא אדעה למצוא דרך סלולה, הכי אבלות נתיב ישר מסליו:
 ימתק בפי מדבש למסוך במשקה דמעות ולרגלי היות כבול כבליה:
 יערב לעיני שאוב מימי דמעי עדי כלו לכל מחזיק בכנף מעיליו:
 אך יחרבו ברדתם על לחיי, עבור כי נכמרו רחמי לנדוד בעליו:
 לקח צרור כספו, הלך למרחוק ועמו הלא נסו צלליו:
 ואני כשכול וגלמוד, נשארתי לבד מהם, כתורן בראש הר מגדוליו:
 לא אשמע עוד לקול שרים ושרות, עלי כי ניתקו חבלי תופי חליליו:
 אלבש ואתכס בשק, כי לא מאוד יקרו, עצמו כחול ירביון נפשות חליליו:
 אתמה מאד על מאור היום אשר יזרח אל כל, אבל יחשיך אלי אליו:
 זעקי בקול מר לצור, על שברונך ועל חולייך ולא יזכור אהבת כלוליו:
 חגרי לבוש שק עלי ההבערה אשר יצתה לחלק וספתה את תלוליו:
 כימי ענותך ינחמך צור וישיב שבות שבטי ישורון ויריס את שפליו: